

BEZ SLITOVÁNÍ

MIROSLAV
ŽAMBOCH

Miroslav Žamboch

Bez slitování

Copyright (c) 2013 Miroslav Žamboch

ISBN 978-80-905053-7-7 (ePUB)

ISBN 978-80-905053-8-4 (Mobi)

ISBN 978-80-905053-9-1 (PDF)

OBSAH

PROLOG	5
Kapitola první – PIJÁK A DĚVKA	6
Kapitola druhá – POSLEDNÍ DŽOB	11
Kapitola třetí – OZVĚNY A PŘEDZVĚSTI	19
Kapitola pátá – ČARODĚJNICE	42
Kapitola šestá – MOŘE LIDÍ	50
Kapitola sedmá – FAJN VEČER	55
Kapitola osmá – VĚCI POD POVRCHEM	63
Kapitola devátá – PŘÍLIŠ BRZKÁ NÁVŠTĚVA	75
Kapitola desátá – ZA ZLATEM	80
Kapitola jedenáctá – STOPY STÍNŮ	91
Kapitola dvanáctá – MILENKA MOCNÉHO MUŽE	101
Kapitola třináctá – ČAS PŘEVLEKŮ	105
Kapitola čtrnáctá – DLOUHÁ NOC	110
Kapitola patnáctá – SLÍDIL, OCHRÁNCE A GANGSTER	123
Kapitola šestnáctá – NOČNÍ DRAVCI	140
Kapitola sedmnáctá – HOŘÍCÍ HEDVÁBÍ	146
Kapitola osmnáctá – SLÍDIL	154
Kapitola devatenáctá – GANGSTER	167
Kapitola dvacátá – PENÍZE ZA MRTVOU	172
Kapitola dvacátá první – NOC ZABIJÁKŮ	178
Kapitola dvacátá druhá – PÍSEK VE VĚTRU	188
Kapitola dvacátá třetí – NEBEZPEČNÍ ZNÁMÍ	192
Kapitola dvacátá čtvrtá – ZTRÁTY A NÁLEZY	209
Kapitola dvacátá pátá – NA DNO PEKLA	217
Kapitola dvacátá šestá – KUSY SKLÁDAČKY	228
Kapitola dvacátá sedmá – RUDÁ ŽEŇ	237
Kapitola dvacátá osmá – HRY MOCNÝCH	242
Kapitola dvacátá devátá – OBĚTI A KATI	246
Kapitola třicátá – KONEČNÉ ZÚČTOVÁNÍ	255
Kapitola třicátá první – OCHRÁNCE	259
EPILOG	263

PROLOG

Elisa zaslechla vrznutí létajících dveří a spíše ze zvyku, než že by doufala v příchod některého z jejích stálých zákazníků, stočila pohled za zvukem. Mezi zárubněmi stál podsaditý muž, už podle oděvu cizinec odněkud z daleka. Tvář mu stínila široká krempa klobouku, dlouhý kabát sahal až ke kotníkům a zakrýval ostatní části oděvu. Pod levou paží držel smotanou deku, ze které vyčníval dlouhý jílec meče. V první chvíli si myslela, že příchozí je malý a má na sobě nějaký druh uniformy se zdůrazněnými nárameníky, ale když vkročil dovnitř, postřehla svůj omyl. Skříňovitě široká ramena a býčí šíje způsobovaly, že vypadal menší než ve skutečnosti. Elisa ho odhadla na dva tři centimetry přes metr osmdesát. V dobách, kdy si mohla zákazníky vybírat, volila vždy vyšší a silnější muže. Obvykle s nimi bylo snazší pořízení. Cizinec zamířil k malému stolku pro dva, blízko barového pultu, bez váhání se posadil a klobouk položil před sebe. Elisa se rychle podívala jinam. Měl ostře řezanou tvář s těžkou hranatou bradou a příliš velkým nosem, vrásky kolem koutků očí způsobovaly, že se permanentně mračil. Právě oči ji polekaly. Přemýšlivé, studené a vypočítavě nemilosrdné. Zábleskem intuice pochopila, že cizinec si právě tyto vlastnosti záměrně pěstuje. Byl nebezpečnější než muži, se kterými se obvykle setkávala, protože oni si svou krutost neuvědomovali. On ji používal jako nástroj. Natočila se stranou, aby si ho mohla podrobněji prohlédnout úkosem, a vzápětí si uvědomila, že její úskok prohlédl.

Kapitola první – PIJÁK A DĚVKA

Strčil jsem do dveří a vstoupil. Velký sál, jehož vzdálenější stěny se částečně ztrácely v tabákovém dýmu, kruhový bar uprostřed, spousta stolů pro dva, pět nebo i víc lidí, dvě schodiště do mezipatra s hodinovými pokojíky pro holky. Hospoda, herna a bordel v jednom. Na světě existuje spousta lepších, ale také mnohem horších míst. Ze všech přítomných si mě všimli jen tři lidé. Stárnoucí štětka u baru, štíhlý muž v kožené kazajce a jezdeckých kalhotách u jednoho z velkých stolů a obtloustlý chlapík sedící v rohu po mé pravé ruce. Byl napůl plešatý, šaty měl střižené na míru a vypadal nervózně. Posadil jsem se k malému stolku určenému pro balení stydlivých kunčaftů. Štětka se o mě skrytě zajímala. Kdysi musela být mnohem hezčí, ale ještě stále v ní zůstávalo něco, co ji odlišovalo od jejích mladších konkurentek na stoličkách. Než přede mě barman položil pivo, měl jsem to. Její tvář zatím nepřekrývala tlustá vrstva okoralosti, která po čase překryje a rozleptá jakékoliv já a změní život v přežívání. Určitě se jí kvůli tomu ale nežilo lépe. Právě naopak. Vytáhl jsem z brašny kovovou truhličku a položil ji před sebe na stůl.

Plešoun v rohu se postavil a váhavě se vydal ke mně. On byl příjemce.

„Myslím, že pro mě něco máte,“ vypravil ze sebe s námahou.

Patřil jinam než do podezřelé putyky. Nechápal jsem, proč si obchodník jako on vybral k předání jedno z nejubožejších míst ve městě. Zřejmě to byla jeho představa konspirace.

Ukázal jsem na prázdnou židli, posunul před něho truhličku a čekal. Ignác Karnsuf, člověk, který si mě najal, tvrdil, že jeho bratr u sebe určitě bude mít klíč. Bylo to prý u nich něco jako rodinný talisman. Nespletl se. Plešatec sundal z krku řetízek se starobyle vyhlížejším klíčkem a napoprvé truhličku otevřel. Třesoucíma se rukama vyndal dvě obálky. Zapečetěnou dychtivě otevřel, aniž by před tím pořádně zkontroloval otisk prstenu ve vosku.

„Já, já, strašně vám děkuju!“ skoro vykřikl, když dočetl.

„Neděkujte a přečtěte si, kolik mi máte zaplatit,“ pobídl jsem ho a ukázal na druhou obálku.

„Šest set deset zlatých? To přece nemůžete myslet vážně! Tolik nevydělám ani za rok!“ vybuchl poté, co očima přelétl text.

Lakota se k němu hodila víc než vděčnost. Pokrčil jsem rameny.

„Dohoda je dohoda.“

Osobně mi šest stovek a jedna desítka k tomu za dva tisíce ujetých kilometrů s partou cizích chlapů v zádech připadalo jako odpovídající odměna.

„Mohl jste částku přepsat, dopis zfalšovat!“ dostával se do varu.

„To mohl,“ souhlasil jsem, „ale taky jsem celou truhličku mohl výhodně odprodat lidem, kteří mě pronásledovali. Řekl bych, že jejich zaměstnavatele dobře znáte.“

Neměl jsem chuť se s ním handrkovat. Poslední dva měsíce jsem si víc a víc uvědomoval, že okamžik vyrovnání dluhů se blíží. Tu chvíli jsem si představoval patnáct let a začínal jsem být víc a víc nervózní. Peníze, které mi skrblík Karnsuf dlužil za doručení zásilky, představovaly poslední splátku.

„Chci mzdu hned, jinak si to vezmu zpět,“ přitvrdil jsem.

„Musíme do banky, tolik peněz u sebe nenosím,“ řekl rychle.

Něco v mém hlase ho přesvědčilo, že to myslím vážně. Měl pravdu.

* * *

V bance jsme byli za chvíli. Zůstal jsem sám v přijímacím salonku a nechal ho jednat s úředníky. Z náznaků jsem pochopil, že jsem mu přivezl ověřený šek na peníze, který musel začít čerpat, aby mě vyplatil. Za půl hodiny mi říkaly pane dva měšce nadité zlatými desítkami. Přestože už bylo pozdě, donutil jsem úředníka, aby mé zlato přijal a částku převedl na další účet. Měl jsem štěstí, protože Karnsuf byl stejně jako já klientem Císařské imperiální banky. Úroky tady nebyly nejvyšší, služby nejlacinější ani nejrychlejší, ale Císařská imperiální měla jednu základní přednost. Byla absolutně spolehlivá, neutrální a za její solventnost ručil svou pokladnou sám císař. Zlé jazyky tvrdily, že moc Crambijského Impéria nespočívá ani tak v síle císařských legií a armád jednotlivých velkých feudálů, ale na Císařské imperiální. Dokonce i když císař vedl ekonomické války s Obchodní ligou, nikdy neovlivňoval chod banky. Díky ní se Impérium stávalo uzlem, přes který všichni ostatní proháněli své zlato. A část z něho samozřejmě zůstávala císaři za nehty. Podle mě je měl určitě pěkně dlouhé. Převod peněz, který jsem požadoval, se neodehrával v hotovosti, ale prostřednictvím ptáků létajících mezi jednotlivými bankovními pobočkami. Já složil částku plus deset procent, následně vyletěl poštovní holub nebo vrána s informací, kam mají být peníze převedeny, a poté, co dorazil, byl vypuštěn další okřídlený kurýr s potvrzením. Doba, za kterou se celá transakce uskutečnila, závisela na vzdálenosti pobočky, kde bylo vedeno cílové konto. Deset procent z převáděné částky si banka účtovala za zprostředkování a informování o úspěšném ukončení transakce.

Když jsem odcházel z banky, zbylo mi právě šestnáct zlatých. Nesčetněkrát jsem nad touhle chvílí přemýšlel, představoval si, jak budu šťastný, spokojený, že jsem vyrovnal dluh a po patnácti letech získal svobodu. Skutečnost byla jiná, jako vždy. Cítil jsem se pouze prázdný a unavený. A protože jsem nevěděl, kam jinam bych měl jít, vrátil jsem se zpět do hospody.

Můj stolek byl stále volný. Posadil jsem se a k pivu si nechal přinést láhev žitné. Bezbarvá pálenka hořela v hrdle a od třetí sklenky milosrdně vyplňovala prázdnotu alkoholovou otupělostí. Dvě štětky u baru si mě všimly a něco si mezi sebou špitaly. Neměl jsem na ně náladu. Jediná společnost, po které jsem toužil, byla láhev a možná ještě jedna její kolegyně.

„Mohu si přisednout, pane?“ Starší šlapka stála u mého stolu a vyčkávavě mě pozorovala. Nevšiml jsem si jí přicházet. Buď jsem byl opilejší, než jsem myslel, nebo mě opustila opatrnost.

„Holky jsou tady houževnatý, nenechají vás jen tak na pokoji, znám to,“ pokračovala.

„Nejsem sám,“ řekl jsem a ukázal na láhev.

„Když mi koupíte jeden drink, máte od všech pokoj. Já vás nijak obtěžovat nebudu.“

To stálo za úvahu. Připomínala velkého smutného ptáka se zplihlým peřím, který už nemůže létat a sedí na větvi, co se má každou chvíli ulomit. Ukázal jsem jí, ať si sedne, a přivolal barmana. Dala si pohár vína.

Několik panáků se ztratilo v nenávratnu a ostré hrany skutečnosti se rozplizly. Chvíle, kdy mi bude docela dobře, se blížila.

„Hej, moje holky musí makat a ne se tady nalívat s kdejakým obejdou!“

Dvoumetrový pořez s břichem přetékačím přes silný pásek mi položil ruku na rameno. Ani jeho jsem neviděl přicházet. Z jedné strany to bylo na pováženou, z druhé mi to bylo fuk. Dluh jsem splatil, na ničem nezáleželo.

„Slyšels, mizero?“ zafuněl a prskl mi do tváře štědrou dávkou slin.

Dlaň se mi pokusila zmáčknout trapéz, ale byla moc malá. Možná to ve skutečnosti nebyl místní pasák a jen se chtěl předvést. Všude se najdou takové typy. Koktejl žitné, piva a únavy mě neladil příliš přátelsky. Zjistil jsem, že mi jeho vyrušení přišlo téměř vhod. Zplihlá prostitutka vypadala vystrašeně.

„Tvoje holky?“ opáčil jsem zpěvavě, aby to všichni slyšeli. „Někdo, kdo si hned nadělá do gatí, se přece nemůže starat vo žádný holky. Vodprejskni, nebo ti roztluču tu tvou nevyváchanou držku.“

Štětka zbledla, stisk prstů na mém rameni zesílil, ale pořád to nebylo nic moc. Druhou ruku tlustých váhavě přibližoval k noži.

„Tady si dopás, trpaslíku,“ popíchl jsem ho ještě.

V tu chvíli tasil a napřáhl se k bodnutí. Zbytečně rozmáchně. Vytočil jsem se trupem, jeho ruka sklouzla z mého ramene, a aby neztratil rovnováhu, musel se opřít o stůl. Levačkou jsem ho uchopil za útočící zápěstí a mírně změnil směr bodu. Místo do mě se trefil do hřbetu dlaně vlastní levičky a připíchl si ji k desce stolu. Zaječel a nevěřícně se díval na nůž. Krev se mísila s rozlitym pivem a pomalu se roztékala po hrubě opracovaných prknech.

„Pomozte mi, pomozte!“ skučel.

Pokusil se vytrhnout čepel ze dřeva a osvobodit se. Téměř omdlel, ale nakonec se mu to podařilo. Přál jsem si, aby se pokusil ještě o něco dalšího a já mohl nechat jeho vnitřnosti vypadnout na podlahu, jenomže odhadl své šance správně a vyklidil pole. Nalil jsem si dalšího panáka.

„Vyleje si zlost na mně. Budu bita, hodně bita. Možná mě i zmrzačí,“ řekla štětka.

„Musí všem dokázat, že na svou práci stačí,“ souhlasil jsem.

Byl jsem opilý. Hodně opilý a jako vždy v takovém stavu jsem se cítil v pohodě. Nic se mě nedotýkalo, všechno mi bylo ukradené.

„Možná mě umlátí k smrti,“ pokračovala v úvahách a těsně pod povrchem jejího zdánlivě klidného hlasu klokotal strach. Každý se něčeho bojí, mě nevyjímaje.

Pokrčil jsem rameny a napil se přímo z lahve.

„To by mu zlepšilo reputaci,“ přitakal jsem.

„Vám je to jedno,“ zkonstatovala a najednou ještě víc připomínala ptáka, co už neumí létat.

„Netýká se mě to,“ potvrdil jsem.

Propíchl mě těma svýma smutnýma a náhle nelidsky pronikavýma očima a přikývla.

„Budete žít tak dlouho, dokud se budete starat jen sám o sebe.“

Přestože nemluvila o nic hlasitěji než před chvílí, připomněla mi vědmu, kterou jsem kdysi dávno navštívil. Po zádech mi přešel mráz. Věřím na věštby, ale lidé, kteří je pronášejí, mi nahánějí hrůzu, protože jsou to poloviční čarodějové.

„Udělal jsem důležitý obchod, a abych nevyplašil štěstí, musím se pokaždé o zisk s někým podělit,“ řekl jsem a položil před ni jeden desetizlaták.

Nelhal jsem, ale současně jsem chtěl podplatit osud, pokud se skrýval právě ve věštbě téhle stárnoucí ženy. Touhle mincí mohla zaplatit chlápkuvi, který by tlustého giganta vyřídil jednou provždy. S lahví v ruce a mečem v dece pod paží jsem se zvedl od stolu a zamířil ven. Katzbalgr v pochvě u pasu mi jako vždy překážel v chůzi. Teď ještě trochu víc než jindy. Hned při příjezdu jsem pro koně pronajal slušnou stáj. Na shánění hotelového pokoje jsem teď nějak neměl náladu.

Kapitola druhá – POSLEDNÍ DŽOB

Ráno bylo kalné a bolavé, jak už rána po večeru s pálenkou a noci ve stáji bývají. Na dvoře jsem se opláchl studenou vodou ze žlabu pro zvířata, nechal pacholkovi měďák za to, že mě nebudil, a vyrazil do ulic, prohlédnout si Ribenod. Meč zabalený v dece jsem si vzal s sebou. Abych nebudil zbytečnou pozornost, zakryl jsem kusem látky vyčnívající část pochvy i jílce, deku stáhl dvěma řemeny a přivázal ji na popruh. Nebylo to moc pohodlné, ale on vlastně žádný způsob, jak pohodlně nosit tak dlouhou zbraň, ani neexistuje.

Ribenod nebyl žádná vesnice, ale sídelní město Belfontského hrabství. Procházel jsem ulicemi mezi lidmi spěchajícími za svými povinnostmi, na trhu si koupil k snídani vařené vepřové maso s čerstvým chlebem a křenovou omáčkou a ve výčepu pod širým nebem se stavil na džbán studeného piva. V poledne jsem měl lelkování plné zuby a ani mě nebavilo obdivovat leštěnou žulou obložené věže hraběcího hradu. Mokrát jsem v životě někde čekal, ale pokaždé to mělo nějaký důvod. Teď jsem mohl v Ribenodu zůstat, jak dlouho jsem chtěl. Nic mě nehonilo. Lelkoval jsem stranou od ruchu na hlavní ulici a prohlížel si vodu třpytící se v příkopu chránícím hrad. Pivo už dávno ztratilo svou sváteční chuť.

Štíhlý mladík v jezdeckých kalhotách a kožené kazajce se vynořil z proudu lidí a zamířil rovnou ke mně. Měl kudrnaté vlasy a v levém uchu zlatou kruhovou náušnici. Okamžitě jsem si vzpomněl, kde jsem ho už viděl – včera v hospodě. Vypadal neozbrojen, ale podle způsobu, jakým se mu kazajka pnula kolem boků, jsem odhadoval, že skrytě nosí nejméně jeden velký nůž a možná nějakou skládací formu meče.

„Někdo by s vámi chtěl mluvit,“ řekl stroze.

„To má smůlu, nemám chuť na klábosení,“ odbyl jsem ho.

Povýšený úsměv na tváři mu zamrzl, ale po chvíli to překonal.

„Deset zlatých za rozhovor. Tolik se takovým typům, jako jste vy, obyčejně neplatí. Nebo ano?“

Snažil se mě urazit, ale moc mu to nešlo. Deset zlatých je deset zlatých. Dají se za ně získat tři noci ve slušném bordelu. Nebo jedna noc orgií v hodně neslušném bordelu.

„Za peníze u císaře audience,“ odpověděl jsem a následoval ho.

Kam mě vede, jsem pochopil, až když nám elegantně oblečená stráž u hradní brány zasalutovala. Vstupovali jsme do sídla Drexlera Belfonte, vládce Belfontského hrabství.

V minulosti jsem se poučil, že alespoň částečně se vyznat ve vztazích panujících mezi těmi nejmocnějšími a nejbohatšími je víc než užitečné. O hraběti Drexlerovi jsem věděl, že v posledních dvaceti letech postupoval po společenském žebříčku stále výš a v poslední době udržoval velmi přátelské vztahy s několika členy rady guvernérů.

Jen opravdu bohatý a vlivný člověk se mohl dostat do tak exkluzivního klubu. Belfontské hrabství se rozlohou ani nerostným bohatstvím nemohlo rovnat lénům velkých feudálů. To znamenalo, že Drexler musel být podnikavý člověk a jeho bohatství nespočívalo v pronajímání půdy a povinných dávkách nevolníků. Tohle všechno jsem si zjistil, než jsem přijal poslední zakázku, která mě přivedla na jeho území.

Přes dvě mramorová schodiště a tři dlouhé chodby pokryté červeným běhounem mě mladík uvedl do prostorného, luxusně zařízeného sálu, kde mě zanechal na starost pohledné ženě. Byla oblečená podle konzervativní imperiální módy s malými obměnami. Konzervativní v tomto případě neznamovalo upjaté a nesvůdné. Šněrovačku měla staženou, až se zdálo, že kostice skřípějí na pánevní kosti, a prsa jí přetékala přes okraj. Silná vrstva pudru a líčidel dodávala její tváři lemované kadeřavými blondatými vlasy panenkovitý výraz, který ještě více zdůrazňovaly plné rty namalované tmavou červení. Pozdravila mě způsobným pukrletem. Nebyla dámou, ale služebnou. Bylo zřejmé, že pán sídla má svou manželku vycvičenou a ženský personál si musí svou mzdu vydělávat spoustou nejrůznějších způsobů. Bez ptaní přede mě postavila servírovací stůl s nejrůznějším pitím.

„Budete si přát?“ zeptala se měkce modulovaným hlasem.

Vyčkávavě mě pozorovala. Její oči zůstávaly stále stejně bezvýrazné, neobjevil jsem v nich ani trochu zvědavosti nebo něčeho jiného. Dokonalá loutka. Sklonil jsem se nad pojízdným barem. Sklenky byly z broušeného křišťálu, destiláty v elegantních karafách hrály všemi barvami od dokonale bílé po měkce zlatavou a v porcelánové misce se topily kostky ledu. Posloužil jsem si zlatou kořalkou, podle vůně a chuti pálenou převážně z kukuřice. Když jsem váhal, zda si nalít třetí drink, vyrušil mě sluha v zelené livreji a odvedl do zahrady.

Procházeli jsme po cestičkách sypaných bílým pískem, míjeli řady tújí, zahradnickými nůžkami pečlivě formované tisy, smuteční vrby a rozložitě duby, v jejichž stínu byla vybudována místa k posezení. Zastavili jsme před nízkým, ale rozlehlým domkem utopeným v jilmovém hájku.

„Jděte prosím dovnitř,“ pobídl mě sluha a sám zůstal stát venku.

Poslechl jsem. Dům nebyl skutečným domem, ale malými lázněmi s otevřeným atriem uprostřed. Atrium ze dvou třetin vyplňovalo jezírko, ze kterého se v ještě chladném dubnovém vzduchu kouřilo, ve vzduchu se vznášel neznatelný zápach síry. Soukromé lázně vybudované kolem termálního pramene. Pan hrabě měl rád luxus. Ležel na lehátku u vody, na jeho zádech právě pracovala útlá dívka. Zkušeně ho masírovala a v rychlém sledu střídala jednotlivé masážní styly. Když si mě všimla, zarazila se, ale potom pokračovala dál. Drobné, ale vypracované svaly se jí při práci střídavě napínaly, v horku, obklopujícím jezírko jako oblak mlhy, se jí pokožka leskla potem. Já se nepotil. Vlhký vzduch vnikal pod kožený kabát jen pomalu, navíc mám teplo rád.

„Vy jste Bakly,“ řekl muž, když se uráčil věnovat mi pozornost.

Protože to nebyla otázka, mlčel jsem. Mávnutím ruky ukončil masáž, pružně se zvedl z lehátka a vklouzl do županu, který mu dívka úslužně přidržela. Hrabě Drexler Belfonte byl vysoký, pevně stavěný muž se sudovitým hrudníkem, hranatou bradou, která by víc slušela profesionálnímu rváči než šlechtici, a modrýma očima utopenýma pod oblouky huňatého obočí. Byl holohlavý, vlastně celé tělo měl, pokud jsem dokázal zahlédnout, úplně holé. Lazebnice s ním musely mít hodně práce. Přestože žil v pohodlí a luxusu, byl svalnatý tím zvláštním nehezským, ale účelným způsobem.

Většina lidí se nahá tváří v tvář oblečenému člověku cítí nejistě, u něho to však neplatilo. Okamžik mě studoval stejně jako já jeho, poškrábal se na mateřském znaménku pod levým prsním svalem a teprve potom se zahalil.

„Přinesl jste Karnsufovi peníze. Od jeho bratra,“ obvinil mě. „Koupil jsem jeho směnku na dvanáct set zlatých. Ručil za ni svým majetkem, který má čtyřnásobnou cenu.“

Pokrčil jsem rameny. Právě jsem se dozvěděl, pro koho pracovali lidé, kteří se mě tolikrát pokusili zastavit. Nejednali zrovna v rukavičkách.

„Pomohlo mu to?“ zeptal jsem se.

Přišlo mi pravděpodobné, že odpověď zní ne. Karnsuf už zřejmě ležel někde v mělkém hrobě, nebo „dobrovolně“ svůj majetek odepsal. Nahlas jsem to však neřekl, protože jsou věci, které plebejec, i když svobodný, nemůže šlechtici říct do očí.

„Dneska se vyplatil. Tohle kolo vyhrál. Je obchodník a já jsem také obchodník. Něco jiného je zabránit doručení zásilky a něco jiného je porušovat císařské a vlastně i mé vlastní zákony. Můžete mi říct, jak jste se zbavil mých lidí? Jsou velmi zkušení. Pochopil bych, kdybyste

je zabil, ale dostal jsem vzkaz, že jste jim unikl a oni se vrátí, jakmile vyřeší nějaké nepříjemnosti.“

„Za to bude těch deset zlatých?“ vrátil jsem se k z mého hlediska důležité otázce.

„Dostanete je od Albeda při odchodu z paláce,“ ujistil mě.

„Tušil jsem, že po mně někdo půjde. Karnsufův bratr mě varoval. Tvářil jsem se, že nic nevím, a nechal je přijet blíž. K ránu si mě chtěli podat, ale já se sbalil už v noci. Splašil jsem jim koně a zničil sedla. Tím jsem získal náskok. V jednom městečku lapkové přepadli místního obchodníka. Přidal jsem se k němu a tvrdil, že okradli i mě. Popsal jsem jednoho z vašich lidí. To je také zdrželo. Pak střídali koně a zase mi dýchali na záda. Jeli jsme kupeckou stezkou procházející častými lesy. Nastražil jsem jednoduchou past. Počítám, že někdo z nich to schytl. Dál jich jelo jen sedm.“

Drexlerův výraz v obličejí ztvrdl.

„Dva koně museli zabít a tři muži si polámali nohy,“ řekl suše.

„Měli si dávat větší pozor,“ odušil jsem a pokrčil rameny. „Po téhle skrumáži jsem doufal, že se na další pronásledování vykašlou, ale byli příliš houževnatí. Věděl jsem, že přitvrdí a budou se chtít pomstít. Sám jsem toho měl plné zuby a potřeboval jsem si odpočinout, můj kůň byl navíc vyčerpan. Dal jsem si tu práci a strhl most přes Vaken. Před tím jsem zapálil stodolu, aby se vesničané naštváli. Většinou to pak odnesou cizinci. Nejbližší brod představoval dvoudenní zajížd'ku. To už nezvládli a ztratil jsem se jim,“ popsal jsem zevrubně svou práci v průběhu posledních dvou měsíců.

„Přiznáváte se k těm věcem příliš lehkomylně. Klamání úřadů, ničení císařského majetku – všechny mosty patří císaři, to asi víte. Asi by vás nepověsili, ale strávil byste ve vězení hezkých pár let,“ pronesl hrabě a zamyšleně mě přitom pozoroval.

„Určitě jste si mě sem nepozval proto, abyste mi tohle řekl,“ odpověděl jsem.

Vlhkost se srážela na kabátě a odkapávala na zem.

„Proč jste se je nepokusil zabít, alespoň pár? Někteří lidé vás znají pod přezdívkou Řezník,“ zeptal se Drexler a očima ukázal na meč v dece. „Prý jste vynikající šermíř a zápasník.“

„Nebylo to nutné. Dělán věci, jak nejjednodušeji to jde,“ odpověděl jsem.

Myslel jsem to vážně. Na zabíjení je vždy času dost a každý, i ten nejlepší, při něm může přijít k úhoně. Začínalo mi být příjemně teplo. Klidně jsem tak mohl stát celý den. Ještě raději bych se ale v horké vodě vykoupal.

„Líbíte se mi. Měl bych pro vás práci,“ dostal se konečně k věci.

Neměl jsem zájem o žádnou práci, neměl jsem zájem o nic. Sám sobě jsem se divil, že jsem do paláce kvůli desetizlatáku přišel. Asi mi to přišlo lepší než znuděné postávání na ulicích. Nadechl jsem se, abych jeho nabídku odmítl.

Venkovní dveře vrzly, štěrk zaskřípěl a dovnitř vstoupil livrejovaný sluha doprovázený poslíčkem v modré uniformě. V první chvíli jsem nechápal, kdo to je.

„Císařská imperiální?“ poznal stejnokroj Drexler okamžitě. „Objevilo se něco naléhavého?“

„Ne, pane, klient, za kterým jsem sem přišel, je váš host,“ odpověděl kurýr důstojně.

Mohl si to dovolit, stála za ním autorita největšího peněžního ústavu v císařství. Hrabě se na mě udiveně podíval.

„Překvapujete mě z mnoha stran, Bakly. Vyřídíte si svou transakci. Mezi námi obchodníky je slušnost nezdržovat druhého v obhospodařování peněz.“

Ironie z jeho hlasu přímo odkapávala. Převzal jsem od kurýra svitek s pečeti banky. Okamžitě z kapsy vykouzlil pero a malý kalamář a připravil ho k použití. Zpráva byla stručná, naštěstí psaná obyčejným nekaligrafickým písmem, dokázal jsem ji bez potíží přečíst. Banka měla nedostatek leteckých posílů. Odložili realizaci mé transakce a všech ostatních na neurčito, odhadovali to na měsíc. Na druhou stranu mi nabízeli za příplatek padesáti zlatých využití speciálních služeb vyhrazených velmi důležitým zákazníkům. V tom případě by peníze mohly odejít okamžitě. Upozorňovali však, že jen několik prvních zájemců bude moci využít této nabídky. Za žádnou cenu jsem nechtěl poslední splátku odkládat. Napsal jsem, že mám zájem o okamžité odeslání peněz a poplatek ať strhnou z převáděné sumy, a vrátil pergamen i pero kurýrovi.

Úklonou se s námi rozloučil a odešel sám. Cestu znal, očividně zde nebyl poprvé. Zajímalo by mě, jak mě tady našel. Bylo možné, že s bankou za drobný bakšiš spolupracovali sluhové nebo majordomové všech velkých domů ve městě.

„Jakou práci?“ vrátil jsem se k původnímu tématu rozhovoru.

Situace se změnila a já potřeboval vydělat ještě padesát zlatých, abych zaplatil i poslední zbytek. To není až tak moc, ale když člověk nemá dobře placenou práci a pouze paběrkuje, může trvat docela dlouho, než je kulaták po kulatáku shromáždí.

Drexler prošel celý lázeňský areál a ujistil se, že jsme opět sami.

„Potřebuji, abyste doprovodil mého účetního do Cevinu a zjistil, zda mého syna nikdo nevydírá. Pokud ano, chci, abyste ho v pořádku dostal domů,“ řekl klidně.

Vlaštovka slétla k hladině, aby se napila vody, ale horko a příchut' síry ji v poslední chvíli odradily, prudce změnila směr letu a jako kámen vržený z praku zamířila vzhůru. Drexlerova nabídka zněla podezřele. Jeho syn se mohl dostat do nebezpečí, to se může přihodit každému, i potomkovi mocného rodu. Ale proč by hrabě tak delikátní záležitost, jakou je ochrana jediného potomka, svěřoval nájemnému chlápkovi, jako jsem já?

Zeptal jsem se na to nahlas. Drexler přikývl, jako by mou otázku očekával.

„Cevin je náš přístav ve Volné zóně. Náš – to znamená dlouhodobě pronajatý císařem rodu Belfontů. Kromě nás mají svá města v Zóně čtyři další rody, A spousta dalších jich čeká na příležitost, aby se tam uchytily. Stačí jakákoliv slabost, sebemenší důkaz, že něco není podle císařových pravidel, a my o tohle privilegium přijdeme. Konkurence mé nejlepší lidi zná a bude podezíravá, když někoho z nich pošlu. Běžná účetní kontrola, kterou čas od času provádím ve všech svých podnicích, nezpůsobí žádné podezření. S podrobnostmi vás seznámí Kylián Ochinet, účetní, který půjde s vámi.“

Pořád se mi to nezdálo. Někde se schovával háček. Jenomže kde je háček, tam se dobře platí. A já potřeboval vydělat posledních padesát, vlastně čtyřicet, zlatých, potom už na ničem nezáleželo.

„Jste pro tu práci ten nejlepší člověk. Už jsem o vás slyšel a skoro by mě bylo zklamalo, kdyby vás mí lidé dostali. Vždy uděláte, za co dostanete zapláceno, a vaše mlčenlivost je proslulá,“ pokračoval ve vysvětlování.

Má mlčenlivost byla proslulá. Násilím jsem děsivou vzpomínku zatlačil do podvědomí.

„Beru to. Doprovodím účetního do Cevinu a dám na něho pozor. Zjistím, zda někdo netlačí na vašeho syna, a pokud ano, dostanu ho z Cevinu domů. Za to chci tisíc zlatých. Dvě stě hned, zbytek po práci.“

Drexler odlepil pohled od oparu vznášejícího se nad hladinou a podíval se mi přímo do očí.

„Nebudu s vámi smlouvat. Chci, abyste mi teď dobře rozuměl. Nechci přijít o Cevin, je pro mě zdrojem velkých příjmů. Kdyby se to však stalo, vyrovnám se s tím. V žádném případě však nesmíte připustit, aby se něco přihodilo mému synovi. Nezaplátil bych vám.“

Poslední věta zazněla ostře, jako by chtěl vyřezat jednotlivá písmena do kamene. Bylo mi jasné, že slovo nezaplátit znamená něco úplně jiného. Drexler Belfonte mi mezi řádky vyhrožoval, že pokud se jeho synovi něco stane, bude z toho vinit jen a jen mě. Stručně – pomstí se. Nezáleželo mi na tom, potřeboval jsem svých padesát zlatých. Nic víc, nic míň.

„Můžete jít. Za chvíli odjízím. Peníze vám dá Albed a řekne vám, kde najít Ochinota,“ propustil mě stroze.

Sluha v livreji stále čekal na svém místě, masérka byla pryč. Docela rád bych využil jejích služeb, ale na mé tělo by asi byla příliš slabá. Parkem jsme se vraceli trochu jinou cestou a opět jsem měl možnost obdivovat cizokrajné stromy přivezené bůhví odkud. Rod Belfontů zde zřejmě sídlil mnoho desítek, možná i více let a park měl čas vyrůst do krásy. U dveří do paláce na mě čekal známý mladík.

„Máte mi vyplatit dvě stovky jako zálohu a odvést mě k Ochinotovi,“ prozradil jsem mu.

V duchu jsem pochyboval, že mi jen na mé slovo skutečně částku vyplatí, ale on nehnul ani brvou a dovedl mě do stroze zařízené kanceláře, kde z kovové pokladničky, volně položené na stole, vytáhl dvacet desetizlatáků. Doufal jsem, že se do banky dostanu včas, abych mohl chybějící padesátku přidat k odesílaným penězům.

„Vy se nepřesvědčíte, zda vám nelžu?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Proč? Hraběte byste se přece podvést nepokusil. Nebo jste opravdu tak hloupý?“ odpověděl mi s drzým úsměvem a zavřel pokladnu.

„Přidejte tam ještě jednu,“ zarazil jsem ho, „tu, co jste mi slíbil vy.“

Nelíbilo se mu to, ale poslechl. Potom jsme přešli do levého křídla paláce. Chodby zde byly o poznání užší, ale na výzdobě stěn a kobercích se nešetřilo ani tady.

„Apartmá pana Ochinota,“ řekl a ukázal na jedny z mnoha dveří. „Obávám se, že bude zaneprázdněn.“

Pokrčil jsem rameny a otevřel. Za dveřmi byl malý pokojík, šatna a předsíň v jednom, a další dvoje dveře. Nahlédl jsem za ty pravé. Byla to ložnice. Na ohromné manželské posteli s vysokými nebesy se malý nahý tlouštík skláněl nad rozevřeným klínem spící černovlásky. Šikmo přes postel ležela druhá žena, vodopád jejích bronzových vlasů spadal až na zem. Všude kolem se povalovaly štíhlé, stojící i ležící lahve vína a několik číší.

Tlouštík na mě mrkl, zazubil se a dal si prst na ústa.

„Nechte mi vzkaz, kde vás najdu,“ zašeptal a dál si mě nevšímal.

Nedivil jsem se mu, činnost, které se věnoval, byla nekonečněkrát zajímavější než civění na mě. Černovláska ze sna zavzdychala. Zavřel jsem dveře a vrátil se na chodbu.

Albed se křenil jako člověk, kterému mečem rozsekli tvář od ucha k uchu.

„Dělá to často?“ zeptal jsem se.

„Docela jo,“ připustil a do jeho úsměvu se vmísil stín závisti.

V paláci jsem se dál nezdržoval, čekala mě spousta zařizování. Návštěva banky, nákup výstroje a poslouchání hospodských řečí, abych se seznámil s místní situací a dostal se víc do obrazu.

Ve chvíli, kdy jsem odcházel (tentokrát už jen brankou pro služebnictvo), zastavil u bílého mramorového schodiště vedoucího k hlavnímu vchodu do paláce kočár tažený čtyřmi nádhernými vraníky. Vystoupili z něj dva muži a rázně zamířili po schodech vzhůru. Jeden byl vysoký a hubený. Podle vrásek ve tváři se blížil k šedesátce, měl nezvykle dlouhé šedivé vlasy a ošklivě zjizvený nos. Navzdory věku se pohyboval pružně, s jistotou lidí, kteří mají své tělo vždy pod kontrolou. Kdyby nebylo rozeklané jizvy přes obličej, byl by i ve svém věku velmi pohledný. Nespátřil jsem žádné šperky nebo znak postavení, ale oblečení měl ušité na míru a z nejlepší látky. Druhého muže jsem zahlédl jen na okamžik. Hrbil se, oči upíral k zemi a měl v nich nepřítomný výraz. Bůhví proč mi přešel mráz po zádech.

Do banky jsem přišel pozdě, převod už byl uskutečněn a nemohl jsem částku navýšit. Musel jsem peníze poslat ještě jednou a ještě jednou zaplatit všechny poplatky. Má marnotratnost mi však tentokrát ani trochu nevadila. Dluh byl s konečnou platností vyrovnán. Zbývalo jen odvést práci, za kterou jsem dostal zaplaceno.

Kapitola třetí – OZVĚNY A PŘEDZVĚSTI

Procházel jsem městem, smlouval po obchodech, posedával v hospodách a poslouchal. Zatím jsem neměl štěstí a nic užitečného jsem se nedozvěděl. Nechal jsem si podrazit boty, a když jsem od ševce odcházel, zahlédl jsem člověka, jak se rychle vmáčkł do mezery mezi dvěma prodejními stánky. Předstíral jsem, že jsem si ho nevšiml, a šel dál. Sledoval mě. Co víc, zpětně jsem si vybavil, že jsem ho už několikrát zahlédl dřív. Zřejmě na mně visel od chvíle, kdy jsem vyšel z hraběcího paláce. Možná to byl Drexlerův člověk, možná ne. Rozhodl jsem se, že se ho zeptám. Postupně jsem se vzdaloval z nejrůšnějších částí města a nořil se do klikatých uliček, kde sídlili řemeslníci a drobní obchodníci. Udržoval si ode mě větší a větší odstup. Skutečně se ve své práci vyznal, kdybych si ho nevšiml u ševce, neměl bych o něm ani tušení. Vypadal jako hubený mladík v ošumělých kalhotách a volné lněné košili, který právě nemá nic na práci a bezcílne se potuluje městem.

Stejnomyrným krokem jsem šel úzkou uličkou klikatící se mezi dvoupatrovými domy a v okamžiku, kdy jsem se mu ztratil z dohledu, jsem ustoupil do výklenku, který tam zbyl po zazděném průchodu. V okolí nikdo nebyl, slyšel jsem, jak se rytmus jeho kroků zrychlil, za okamžik se rozběhl. Když mě mįjel, sáhl jsem po něm pravačkou a stáhl ho k sobě. Chtěl jsem ho usadit ranou na žaludek, aby nedělal problémy, jenomže jsem sám inkasoval ránu do hrudníku, až mi málem vyrazil dech. Vůbec se nerozmachoval, záhadným způsobem se vytočil trupem a dvakrát za sebou mě praštil ramenem. Má žebra zaprotestovala. Mrštil jsem jím proti zdi. Nečekal, že náraz bude tak prudký, hlava se mu zvrátila, udeřil se do týla a v bezvědomí se zhroutil.

Lapal jsem po dechu, hrudník mě bolel. Nechápal jsem, jak mi sedmdesátikilový střízlík mohl zasadit takové údery. Kdybych byl jen o něco slabší, promáčkł by mi hrudník. Klekl jsem si k němu, abych si ho prohlédl a prohledal ho. Dýchal mělce a rychle, ale žil. Tuctová tvář, dlouhé lícní kosti, protáhlá brada. Tělo gymnasty nebo profesionálního tanečníka. Náhodou se mu vyhrnula košile a já jsem vysoko na boku pod levou paží spatřil umělecky vytetované modré S ve stylizovaném kosočtvercovém štítu. Mladík patřil ke Stínům noci, k nindžům, assassinům. Všechna ta slova znamenala jediné. Byl cvičený zabiják.

V tu chvíli se mi všechno vrátilo. Podlomily se mi nohy, žaludek vyskočil až kamsi do hrdla, v jediné sekundě jsem byl zbrcený studeným potem. Těsně před tím, než jsem začal

zvracet a ztratil nad sebou kontrolu, jsem uchopil jeho hlavu do dlaní a jediným šklubnutím mu zlomil vaz.

Za hodinu jsem se částečně vzpamatoval. Měl jsem štěstí, že kolem mě nikdo neprošel, protože jinak bych už seděl někde ve vězení a vysvětloval, proč jsem na ulici zabil neznámého člověka. I teď mi stačilo, abych se na něho jen podíval, a opět jsem začal dávit. Už ale nebylo co. Všechno mě bolelo, v plicích jsem měl oheň, ve vnitřnostech led. Opíral jsem se o stěnu a belhal se pryč. Potřeboval jsem se napít, napít se za každou cenu. Nedokázal jsem dávat pozor na okolí, byl jsem rád, že se pohybuji. Vpadl jsem do jakéhosi krámku. Páchlo to tam zatuchlinou, lihem a všelijakými chemickými pachy.

„Potřebuji... napít!“ blekotal jsem.

„Peníze? Máš peníze?“ zeptal se mě někdo.

Oči mi nesloužily, nikoho jsem neviděl. Napotřetí jsem z opasku vydoloval zlatku. Vyklouzla mi z prstů. Žádné cinknutí jsem neslyšel. Neviditelný mi vtiskl do ruky hrnek a pomohl mi ho přiložit k ústům. Vypil jsem ho, se zpožděním mě zaplavil pocit horka v útrokách a ostrá bylinná vůně.

Bolest ztratila nejostřejší hrany, z kaleidoskopického chaosu různobarevných ploch se vynořila pokrivená silueta staříka s vředovitou tváří.

„Ještě!“ řekl jsem a nastavil hrnek.

„Peníze, chlapče. Tohle pitíčko je pěkně účinné, ale taky drahej dryák!“

Vtiskl jsem mu do dlaně druhou zlatku. Stále jsem se třásl a ruce mě poslouchaly jen částečně. Tekutina nalévaná z velké skleněné baňky zažbluňkala. Zjistil jsem, že hrnek, který držím v ruce, je nejméně čtvrtlitrák. Nalil ho až po okraj a znovu mi ho pomohl vypít, abych zbytečně nevybryndal. Hltavě jsem polykal, dokud bylo co. Čekal jsem a třásl se. Konečně přišel první alkoholový kopanec, panický strach ztratil na ostroty a soudržnosti, v hlavě se mi objevily první myšlenky. Bázlivé a nezřetelné, ale byly tam.

„Koupím flašku,“ zařídil jsem se podle té nejchytřejší.

„A nechtěl bys něco jinýho? Na sny, na zapomenutí, na spánek? Kořalička, zvlášť ta moje, je dobrá, ale mám i lepší věci!“

Stařík se bystře rozhlédl po své tmavé špeluňce, odkudsi sundal malý váček a nasypal si do dlaně hrst nažloutlého prášku.

„Po tomhle ti bude mnohem líp. Žádný problémy, žádná bolest. Jen krásný sny, přesně podle tvého přání!“

„Co to je?“ zeptal jsem se podezřívavě.

Mírně jsem přitom zadržoval a svět se začínal roztáčet dokola.

„Nudrog! Úplná novinka, dám ti ji za zaváděcí cenu!“ vnucoval stařík své zboží.

Vzpomněl jsem si na pozvracenou mrtvolu s modrým S v podpaždí a křeče mě znovu ochromily.

„Nechej si ten sajrajt,“ zarazil jsem ho, „stačí mi ten stěnolez, cos mi už dvakrát nalil.“

Zase něco zaskřehotal, ale praštil jsem do stolu a rozfoukl jeho pitomý prášek po místnosti. Minulost se vrátila, mé myšlenky se jak myši rozutekly do všech koutů a já se opět potřeboval napít. Zatraceně hodně napít.

Láhev mi vystačila právě na cestu do hostince, kde jsem měl ustájeného koně. Před dveřmi jsem ji rozbil o dlažbu a vstoupil. Byl jsem opilý, ale ještě jsem se držel na nohou. Modré S se změnilo v jiné písmenko, které ve mně nevzbuzovalo tolik bolesti a strachu. Zaplatil jsem si pokoj a rozhlédl se po sále. Kymácel se ze strany na stranu, ale to bylo v pořádku. Já se taky kymácel, takže jsme si byli kvít. Hledal jsem společnost, nechtěl jsem být za žádnou cenu v noci sám. „Kde je ta štětka? Ta starší, včera jsem se s ní bavil,“ zeptal jsem se hospodského.

Musel jsem otázku zopakovat, aby mi porozuměl.

„Není tady,“ odpověděl.

Sáhl jsem po něm, přitáhl ho za límec, až téměř ležel na pultu a nohy měl ve vzduchu.

„Kde je?“

„Dneska ráno ji našli rozpáranou nožem,“ odpověděl a uhnul pohledem.

Pustil jsem ho. Svalil se na zem jako pytel a pro jistotu zůstal ležet.

Rozhlédl jsem se po sále. Rozmazaný tlustý chlap s ovázanou rukou na mě mával a cosi posměšně hulákal. Vypadalo to, že nebudu mít v noci žádnou společnost. Něco takového jsem nemohl dovolit, zbláznil bych se, noční můry by mě dostaly. Na pokoj jsem odešel s lahví žitné v každé ruce.

Ráno jsem se probudil s očima potaženýma šedou blánou a s cizí hlavou, do které kdosi neustále bušil perlíkem. Bylo mi tak zle, že jsem ani nedokázal myslet – u mě vlastně nic neobvyklého. Svlékl jsem si košili, postavil se ke zdi a udělal stojku. Poprvé i podruhé jsem přepadl do boku, potřetí se mi podařilo opřít si nohy o dveře. Ve svislé poloze, s hlavou proti

zemi, jsem udělal klik, potom druhý. Při padesátém se mi podlomily ruce, jenomže já se zase vyšvihl do vzporu a pokračoval ve cvičení.

Před pár lety si mě obchodník jménem Max Psiv najal, abych mu opatřil důkazy, že jeho konkurent používá magické artefakty. Dle zákonů Konventu, který pronásleduje čaroděje a dbá, aby nezesílili a nezavlekli svět do další prokleté války, je pouhé vlastnictví magického předmětu hrdelní zločin. Max Psiv měl pravdu. Jeho konkurent objevil zdroj zvláštních krystalů, které, zasazené do čelenky, umožňovaly číst myšlenky lidí. Jenomže pak se ukázalo, že za jeho konkurentem stojí někdo mocný. Velmi mocný.

Dvě stě padesát. Opět se mi podlomily ruce. Svaly jsem měl naběhlé k prasknutí, předloktí a bicepsy protkané modrou sítí žil vypadaly jako obrovské pokroucené kořeny starého stromu. V pažích mi pulsoval oheň, jehož intenzita byla srovnatelná s pekelným bušením v hlavě. Postavil jsem se. Zárubeň dveří byla úzká, dokázal jsem je zespodu obemknout palcem z jedné a ostatními prsty z druhé strany. Prsty mě skoro neposlouchaly, jak byly ruce napumpované krví, ale po chvíli jsem se zaklesl a zavěsil do prostoru. Jedna, dvě, tři... Mechanicky jsem vykonával jeden shyb za druhým. Námaha a s ní spojená fyzická bolest mi usnadňovaly vzpomínání.

Nepředstavitelně mocný. Pro Maxe Psiva jsem nepracoval jen já, ale ještě několik dalších mužů. Zjistili jsme, že nitky vedou vzhůru. Důkazy se hromadily, kompromitujícího materiálu přibývalo. Pak přišly Stíny. Organizace, o které se nemluvilo, jen šeptalo. Někteří lidé tvrdili, že pochází ještě z předválečných časů, jiní říkali, že jsou to obyčejní, dokonale vycvičení zabijáci, které císař a členové Rady guvernérů používají na špinavou práci. Většina byla přesvědčena, že Stíny vůbec neexistují a jsou jen jedním z mýtů. Mýlili se.

Muži, se kterými jsem pracoval, se vyznali. Zkušení, tvrdí. Na vlastní oči jsem ale viděl, jak jediný Stín tři z nich zabil holýma rukama. Nakonec jsem ho dostal, potom ještě dalšího, ale to už mi došlo, do jak velkého srabu jsem se namočil. Pokusil jsem se zmizet. Jenomže ve štvání kořisti byli nejlepší. Chytili mě.

Strach se vrátil a já neměl po ruce žádnou kořalku. Sto dvacátý shyb. Prsty vyklouzly z důlků vytlačených do starého dřeva a upadl jsem na zem. Kvůli krví nalitým svalům jsem nedokázal ani připažit, ale musel jsem něco dělat. Začínal jsem se třást a potil se stále víc, i když jsem zrovna necvičil. Otevřel jsem dveře, nohama pokrčenýma v kolenou se zavěsil za jejich horní hranu a začal provádět lehy sedy. Co nejrychleji, aby bolest svalů namáhaných za hranici jejich schopností v kombinaci se zbytkovým alkoholem zahrnala strach. Jako vždy to fungovalo.

Když tlukot srdce zrychlil, až jsem nerozeznával jednotlivé tepy, a dech se mi zkrátil, cítil jsem se mnohem lépe. Přesto jsem cvičil dál. Dvě stě, dvě stě jedna.

Dostali mě po krátkém boji, ve kterém jsem zabil dalšího assassina. Přitom mě praštili do hlavy. Utrpěl jsem otřes mozku a zapomněl na pár nedávných věcí. Mezi nimi na to, kde jsem nejdůležitější kompromitující materiály ukryl. Byli mistry v zabíjení, v maskování, v zákeřných útocích nečekanými zbraněmi. V mučení však byli velmistry. Působení bolesti bylo v jejich podání uměním, vědou. Prosil jsem, žebral, nařikal, křičel, sliboval. Udělal bych všechno, aby mě pustili, nebo zabili; prostě všechno, aby s tím skončili. Chtěli vědět jedinou věc: kde jsou nasbírané důkazy. Jenomže já to nevěděl. Pracoval na mně sám jejich vůdce.

Tři sta. Břicho mi vypovědělo poslušnost. Sklouzl jsem ze dveří a udělal stojku. Tentokrát jsem si už nemusel opírat nohy o stěnu. Udržoval jsem rovnováhu a opět dělal kliky. Jeden, dva...

Po třech nekonečných dnech mě hlavní nindža nechal být. Uvěřil, že nic nevím. Aby celou záležitost vyřešili, rozhodli se odstranit samotného Maxe Psiva. Než mě stačili zabít, utekl jsem a vzápětí si na vše vzpomněl. Vyměnil jsem důkazy za bezpečí pro svého zaměstnavatele a jeho rodinu. Dodneška si pamatuji nevěřící výraz ve tváři jejich šéfa, když z mrtvé schránky vybíral krystaly a všechno ostatní. Nedokázal to pochopit. A od té doby jsem byl muž, který umí mlčet. A také se občas budím vlastním řevem na pomočené posteli. A když spatřím modré S, nechybí moc a zblázním se. Bojím se jich, bojím se bolesti. Ne té obyčejné, když vás někdo bodne nožem nebo vám usekne ruku. Příroda je moudrá, chrání vše živé. Raněný upadne do šoku, nebo rovnou umře. Bojím se bolesti, kterou dokáží působit Stíny.

„Panebože!“ pronesl někdo venku na schodech. Dokončil jsem dvoustý klik a postavil se.

V mezipatře stál Kylián Ochnot a nevěřícím pohledem mě pozoroval. Byl oblečený v tmavě červeném fraku se zlatými knoflíky, na hlavě vysoký klobouk z šedého hedvábí. Výsledný dojem dokreslovaly kalhoty stejné barvy a boty se zlatým zdobením. Na každém jiném by taková směsice vypadala směšně, jenomže pro něj byla jako stvořená. Hodila se k němu. Vypadal jako rozverně elegantní tloušťík.

„Z vás by mohli udělat tři normální muže! V Saxpolis jsem sledoval zápasy profesionálních gladiátorů a takovou obludu, jako jste vy, jsem nikdy neviděl! Kolik proboha vážíte?“ vyhrkl místo pozdravu.

Mluvil s takovým nadšením, že jsem jeho slova ani nemohl považovat za urážku.

„Nevím, snad sto pět, sto deset kilogramů?“ pokrčil jsem rameny.

To kdysi bývala moje obvyklá zápasnická váha.

Ochinot zakroutil hlavou.

„Ne, ne. Jsem fanda a dobře vím, jak vypadá stodesetikilogramový bojovník vaší výšky!

Musí to být mnohem víc!“

Nechal jsem ho při tom.

„Obleču se a zajdeme se někam najíst. Přitom můžeme pracovat,“ navrhl jsem.

„Dobrý nápad,“ přikývl. „Díky, že jste mě včera v poledne nevyrušil.“

Při vzpomínce se usmál.

Nekomentoval jsem to. Umyl jsem se a chvíli pracoval kartáčem na svých šatech, ale včerejší potyčka s nindžou i následná opilecká potulka po městě jim moc nepomohla. Naštěstí většinu skvrn zakryl můj kabát z buvolí kůže. Žitnou i bylinný dryák od prodavače drog jsem stále ještě cítil, ale jen vzdáleně, překryté návaem euforie ze cvičení. A navíc jsem měl hlad, že bych snědl týden mrtvého koně.

„Teď vypadáte jako malý tlustý chlapík,“ ohodnotil můj vzhled se zájmem Ochinot, když jsem se vyparádil. „Myslím, že z vás budou mít u Dagoberta radost!“ zasmál se. „Proč se vlastně neživíte jako gladiátor? Vypadáte, že byste si imperiální favority mohl dávat k snídani!“ zeptal se už na odchodu.

„Ti mi vystačili tak akorát na přesnídávku,“ zabručel jsem a následoval ho.

Nebyly to zase tak špatné roky, všechno tehdy bylo mnohem jednodušší.

Když jsme procházeli hospodou, přitočil se ke mně tlustý pořez, kterému jsem přibodl ruku ke stolu. Zřejmě spoléhal na mou kocovinu.

„Tu štětku jsem zabil, kvičela přitom jako prase!“ vmetl mi do tváře.

„Koho to zajímá?“ odpověděl jsem. „Ale jestli mi ještě jednou dýchneš do obličeje smrad z té tvojí nevymáchané huby, zarazím ti nos tam, kde mají jiní mozek.“

Odskočil, jako by se dotkl horké plotny.

Restaurant Dagobert se nacházel v těsném sousedství paláce nedaleko hlavního ribenodského náměstí. Fasáda byla obložená leštěnou břidlicí, každé okno zdobila stříška s malou soškou. Před dvoukřídlymi dveřmi, imitujícími skutečnou palácovou bránu, postávali dva portýři. Oba se tvářili znechuceně, když pochopili, že jdu s Ochinotem. Neodvážili se však protestovat a pouze předstírali, že tam nejsem. Veškerou svou úslužnost věnovali jen mému malému průvodci.

Po spoustě zdvořilostních frází jsme konečně byli uvedeni a usazeni ke stolu.

„Aperitiv?“ zeptal se štíhlý mladík Ochinota.

Stál v polovičním úklonu, jako by si v přítomnosti tak dobrého hosta přál být co nejmenší.

„Amontillado,“ objednal si účetní.

Nevěděl jsem, co to slovo znamená.

„Pivo,“ poručil jsem si.

Měl jsem čím dál tím větší hlad a zdržování mě začínalo rozčilovat. Číšník se na mě nepřívětivě podíval a položil před nás na stůl dva jídelní lístky. Klidně by stačil i jeden, protože názvy jídel byly psány saxpolištinou, jazykem běžným v okolí hlavního města, který se používal mezi společenskou smetánkou. Zanedlouho přinesli mé pivo a Ochinotův narůžovělý likér v malé sklence na vysoké stopce.

„Vybrali jste si, pánové?“ zeptal se číšník Ochinota.

Ten si objednal a podle toho, kolik různých jmen vyslovoval, to musel být oběd nejméně o sedmi chodech.

„Můžete mi říct, co je na jídelním lístku napsáno?“ zeptal jsem se přímo.

Chlapík se ušklíbl a začal drmolit název jednoho jídla za druhým. Dal si záležet, abych mu rozuměl sotva každé třetí slovo.

Ochinot se zaujetím přihlížel, jak se situace vyvine. Možná mě sem zavedl, aby si mě otestoval. Možná však jen rád dobře jedl.

„Dal bych si lidská prsa. Pořádně propečená,“ řekl jsem.

Číšník sebou škubl a vypouklil na mě oči.

„P... prosím?“

„Lidská prsa. Pokud je nemáte, tak alespoň stehno. Ale ať to není příliš staré maso,“ změnil jsem objednávku.

Účetnímu cukaly koutky úst a v očích mu jiskřilo.

„I já si vyberu něco jiného, můj přítel mě inspiroval. Jako hlavní chod si přeji mozeček. Flambovaný. Lidský, samozřejmě,“ vmísil se do hovoru.

„Váš,“ dodal jsem.

To už číšník nevydržel a bledý odběhl. Za okamžik byl u našeho stolu sám šéf. Hlavu měl holou jako koleno a černá očka nervózně poskakovala ze mě na Ochinota.

„Pánové, obávám se, že došlo k nějakému nedorozumění,“ začal a zjevně netušil, jak má pokračovat.

„Ach, neříkejte, že nemáte čerstvé ústřice,“ vyděsil se naoko Ochinot, „v tom případě bych musel celé jídlo sestavit jinak.“

Mužik zamrkal a požádal ho, aby ještě jednou objednávku zopakoval. Ochinot se vrátil ke svému původnímu požadavku a flambovaný mozeček tentokrát vynechal. Potom se vrchní s nemenší uctivostí věnoval mně. Jako hlavní jídlo jsem chtěl čtvrtkilogramový steak obložený vepřovými játry a jako zákusek jelení kýtu. Přílohy jsem nechal na něm, jen jsem požádal, aby jich bylo dost.

„Vynikající, dostal jste ho, že nevěděl, čím je!“ začal se Ochinot smát, když vrchní odešel.

V kulaté tváři se mu přitom dělaly dolíčky. U každého jiného muže by to vyhlíželo zženštile, ale on vypadal, jako by byl pro smích stvořen.

Konečně nám přinesli první chod. Mně steak s játry, Ochinotovi nevábně vyhlížející huspeninu, do které se však náruživě pustil.

„Neznám žádné podrobnosti,“ promluvil jsem s plnými ústy. „Vím jen, že vás mám doprovodit do Cevinu a zajistit vaši a Belfonteho bezpečnost.“

Maso bylo propečené tak akorát, uprostřed zůstávala jemně krvavá stopa. Účetní se usmál.

„Je to tak. Co víte o Volné zóně?“

Věděl jsem, že Volná zóna je území velkého poloostrova na východním pobřeží Impéria. Poloostrov byl s pevninou spojen velmi úzkou šíjí, která se snadno hlídala. Z obchodů uzavřených ve Volné zóně se neplatila žádná cla. Zboží se proclívало až při převozu na pevninu, a pokud jsem si to vybavoval správně, daň závisela na tom, jak poctivě jste ho získal. Víc jsem nevěděl, protože jsem tam sám nikdy nebyl. V kostce jsem to Ochinotovi vyložil. Mezitím jsem skončil se steakem a začal vyhlížet druhý chod a druhé pivo. K jídlu se hodilo.

„Takové množství masa by normálního člověka zabilo,“ podotkl, když mi donesli játra.

„Nejsem normální člověk,“ odpověděl jsem.

Chvilí nad tím přemýšlel.

„Ani tak nevypadáte,“ souhlasil a vrátil se k původnímu tématu. „Řekl jste to správně. Jen to shrnu a upřesním. V Zóně, mám na mysli celé území Zvonového poloostrova, můžete získat jmění jakýmkoliv způsobem. Císaři je to jedno, pořádek zde udržují jeho leníci. Avšak,“